

+

Homilie op 2-8-2020, Achttiende zondag door het jaar; Jaar A.

Dierbaren,

“Komt naar het water, gij allen die dorst lijdt (Js 55,1)!” Wie van ons – zelfs in ons waterrijke Nederland – heeft er nooit dorst? Wie van ons kan zichzelf niet herkennen in die Samaritaanse vrouw bij de put van Jakob, tot wie Jezus zei: *“Iedereen die van dit water drinkt krijgt weer dorst, maar wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer [...]”*, en die toen antwoordde: *“Heer, geef mij van dat water, zodat ik geen dorst meer krijg [...]” (Joh 4,13-15)?* En Jezus gaf het haar; Hij leste haar dorst op een nog veel dieper niveau van haar bestaan dan die louter lichamelijke dorst: zij liet haar kruik achter bij de put, en liep terug naar de stad, om alle mensen daar naar Jezus te brengen (vgl. Joh 4,28-42)...

“Komt naar het water, gij allen die dorst lijdt! Ook gij die geen geld hebt, komt toch”. Wie van ons – zelfs in ons rijke Nederland – kan zich niet voorstellen, dat hij ooit niets meer heeft? Geen geld meer, alleen maar dorst... *“Ook gij die geen geld hebt, komt toch. Komt kopen, geniet zonder geld en zonder te betalen”.* Het lijkt te mooi om waar te zijn, maar het is Gods woord, het is Gods belofte. Een belofte die Hij herhaalt aan het eind van de Apokalyps: *“De Geest en de bruid zeggen: ‘Kom!’ Laat wie het hoort, zeggen: ‘Kom!’ Wie dorst heeft, kome. Wie wil, neme het water des levens, om niet” (Apk 22,17).*

Onze tekst van de eerste lezing vervolgt: *“Komt kopen wijn en melk”.* Dat is nog méér dan water! Zoals Jezus ook water in wijn veranderde op de bruiloft van Kana (vgl. Joh 2,1-11). God geeft royaal!

En dan volgt: *“Wat geeft gij uw geld voor iets dat geen brood is? Wat geeft gij uw arbeid voor iets dat niet voedt?”* Misschien herkennen wij ons in die woorden wel heel bijzonder. Onze supermarkten en warenhuizen puilen uit van van alles en nog wat, dat in de reclame dan wordt aangeprezen als “must-have”: als iets waar je niet buiten kunt. Maar het is goed om ons even kritisch af te vragen, of dat echt wel zo is. Ontdekken we vaak juist niet op vakantie – vooral als we er met een tent op uittrekken – dat we ook met veel minder toekomen? Ontdekken we dan niet, dicht bij Gods prachtige schepping, de natuur, hoezeer Jezus’ woord tot Marta ook tot óns gericht is: *“Marta, Marta, wat maak je je bezorgd en*

druk over veel dingen. Slechts één ding is nodig. Maria heeft het beste deel gekozen, en het zal haar niet ontnomen worden” (Lc 10,41-42)?

Voor dat “*beste deel*”, het zitten aan de voeten van de Heer en naar zijn woorden luisteren (vgl. *Lc 10,39*), zijn ook de mensen in het evangelie van vandaag gekomen. Heel eenvoudig, te voet, naar die eenzame plek in de vrije natuur. Wat ze meenamen? Hun zieken, om hen door Jezus te laten genezen. Verder bijna niets: zelfs geen proviand, misschien ook geen geld. Jezus, in zijn “*diep medelijden*” (*Mt 14,14*), geneest hun zieken, en, zoals Marcus in zijn evangelie verhaalt, begint hen “*uitvoerig te onderrichten*” (*Mc 6,34*). Je ziet het zó voor je: al die mensen, luisterend, aan zijn lippen hangend, en de tijd vergetend...

Maar als dan de avond valt, komen de leerlingen naar Jezus toe. De dag was heel anders verlopen dan zij zich hadden voorgesteld. Ze hadden een heel drukke tijd achter de rug. Het is opnieuw Marcus die dit vermeldt: “*Want wegens de talrijke gaande en komende mensen hadden zij zelfs geen tijd om te eten*” (*Mc 6,31*). Daarom had Jezus hun een ‘dagje uit’ in het vooruitzicht gesteld: “*Komt nu eens zelf mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn, en rust daar wat uit*”. En uiterekend als ze die plek bereikt hebben, wacht hun daar opnieuw een “*grote menigte*” (*Mt 14,14*). Wat zullen ze gedacht hebben? Wat zouden wij gedacht hebben in hun plaats? Daar gaat onze vakantiedag? Of zouden we ons laten inspireren door Jezus’ diepe medelijden, en met Paulus zeggen: “*De Liefde van Christus laat ons geen rust*” (*2 Kor 5,14*)?

Hoe dan ook, tegen de avond voorzien de leerlingen een probleem, en vragen Jezus om het volk weg te sturen om eten te gaan kopen. Maar de Heer vindt dat niet nodig. Hij wil Jesaja’s woorden in vervulling laten gaan: “*Ook gij die geen geld hebt, komt toch. Komt kopen, geniet zonder geld en zonder te betalen*”. En Hij voedt, soeverein, vijfduizend mannen, plus vrouwen en kinderen. Gratis. Als mensen zó naar Jezus luisteren, zorgt Hij voor al het andere. Hij is zo blij met hen!

Dierbaren, Hij is ook blij met ons, die hier vandaag, op deze toch ook ietwat eenzame plek, in een fantastisch mooie natuur, rond Hem zijn samengekomen. Hij stuurt ook ons niet weg alvorens ons datgene te geven, wat bij niemand anders verkrijgbaar is: zijn eigen Lichaam en Bloed, Zichzelf, in heel zijn Liefde! Dat kun je niet kopen; dat is puur gave Gods, die wij in grote dankbaarheid mogen ontvangen, en waardoor wij werkelijk leven, hier en nu, en tot in eeuwigheid. Amen.